

Leerrede over 2 Corinthe 5: 20 en 21, uitgesproken op Woensdagavond 25/08/48 te Schiedam door H.Hofman, evangeliedienaar.

Zingen-Psalm 79: 4 en 7.
Lezen-2 Corinthe 5.

Voorrede.

In hetgeen wij zongen, treffen wij ook nog deze woorden aan:

Onz' euveldaad word' ons uit gunst vergeven,...

Dat is een heel kort woord, maar van een grote en veelzeggende inhoud. Want het tekent ons betrekkelijk heel de kern en de hoofdinhoud van de evangelieleer, dat de zaligheid uit God, in Christus is, en door de openbaring en werking van die Geest in onze harten wordt gekend. Want de hoofdinhoud toch van de Evangelieleer is de vergeving der zonden. Immers, die zijn het die de scheiding teweeg brengen tussen God en ons. Wij moeten dat steeds voor ogen houden als het gaat over de zaken van het Koninkrijk Gods, dat de zonden de scheiding maken, dat die de breuk uitmaken tussen God en ons.

Dat sluit niet dit in, dat wij niet worden welgedaan en gezegend! Want de weldaden en de zegeningen liggen als rondom ons gespreid. Wij hebben spijs en drank, kleding om aan te trekken, en het aardrijk brengt overvloediglijk voort. Als wij er op zien dat wij alles verbeurd hebbende schepselen zijn, dan heeft ieder persoonlijk over, ja overloed. Maar al worden wij hier alzo bewelddadigd en gezegend met alle tijdelijk goed, dat neemt toch niet de breuk weg die er is tussen God en ons, dat is de zaak waarover het gaat. Als nu God, daar Hij de zonde haat die tussen Hem en ons staan, geen gemeenschap met ons kan hebben, hoe kunnen wij dan straks ten hemel ingaan? Dat is toch uitgesloten! Daar kunnen wij niet verkeren. Daarom is ons noodzakelijk, dat wij van de zonden verlost en ontheven worden. Nu treedt daaruit voor elk belanghebbende op de voorgrond het: hoe word ik van zonden verlost? Want de evangelieleer is een verborgenheid. Door de evangelieleer wordt ons gepredikt en voorgesteld de verborgenheid der godzaligheid: "God geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in den Geest." Want wij zijn in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren.

Oorspronkelijk zijn wij geschapen in een werkverbond. Maar dat werkverbond, verbroken zijnde door vrij- en moedwillige overtreding in ons stamhoofd Adam, biedt ons niet in het minst herstelling. Dat is afgedaan. Uit de werken der wet kan dan ook geen vlees behouden worden. Als wij dan ook gezaligd worden, dan moet dat zijn uit God en uit Zijn genade. Dat wordt ons nu aangebracht en gepredikt door het Evangelie. Daar zongen wij van, dat onze euveldaad wordt vergeven, alleen uit vrije gunst, eeuwige liefde en welbehagen. Dus niet op grond van onze werken of verdiensten, noch het één noch het ander.

Het is ook niet op zulk een wijze, zoals het in deze tijd nogal eens wordt voorgesteld, alsof de vergeving van zonden een zeker "lot" is, dat wij "treffen", gelijk alsof iemand een lot uit de loterij trekt. Waaruit zelfs - door wat men noemt rechtzinnige christenen als stelling wordt gevoerd - oh, als het over die zaken gaat, dan pikt God er zo eens eentje uit, hier en daar! Dat is een onbijbelse stelling, zo is het niet! Maar, ben ik de zondaar die mijn euveldaân aanpakt? Ben ik belast met het kwaad dat ik heb bedreven, ben ik daarmee aan de genadetroon: "Gedenk niet meer aan 't kwaad." Hoe is dat bij ons? Want dat is de zaak waarover het gaat. Als het nu niet is, dat wij met onze euveldaân, met het kwaad dat wij bedreven, voor de dag komen, dan is er toch geen vergeving nodig? Laten wij dus op die zaken letten.

Als God ook bij de profeet Ezechiël, ons leert en voorstelt de werken der genade, die Hij aan ons wil verheerlijken: rein water op ons sprengen, dat wij rein zouden zijn, een nieuw hart geven, een nieuwe geest geven in het binnenste van ons, het stenen hart uit ons vlees wegnemen en een vleses hart geven, en Zijn Geest geven in het binnenste van ons, en maken dat wij in Zijn inzettingen zullen wandelen en Zijn rechten bewaren en doen, dan staat er in hetzelfde hoofdstuk: "Alzo zegt de Heere HEERE; daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe." Dus daar wil God zeggen: gij kunt bij Mij aanneming verkrijgen, maar zijt gij nu met de zaken bij Mij aan de genadedeur? Want daar loopt het over! Hoe is dat dus persoonlijk met onze euveldaân, met het kwaad dat wij bedreven?

Bij God is er als een eeuwigheid dat wij zouden behouden worden, en Hij vergeeft de zonde uit vrije keus, uit loutere liefde, uit vrije gunst. Maar ... wij er mede bij Hem aan de genadedeur, en wij het bij Hem zoeken! Dat zijn dus zaken, die persoonlijk gelden. Wij merken het ook van de kerk, die met de ganse staat van land, volk en kerk gelopen hebben, dat zij daarmee aan de genadedeur bij God zijn: "Gedenk niet meer aan 't kwaad, dat wij bedreven, onz' euveldaad word' ons uit gunst vergeven." Heffend verder de bede op: "Wil ons van verder lijden, door Uwe kracht bevrijden." Dan is dus de zaak, dat de kerk ons daarin voorgegaan is, om persoonlijk èn met alle zaken bij Hem aan de deur te zijn. Bewijst Hij Zich, naar het Woord Zijner beloftenissen (wat er aan vast is voor, die Hem zoeken), dan volgt op het bidden, danken: "Zo zullen wij, de schapen Uwer weiden, in eeuwigheid Uw lof, Uw eer verbreiden." Dan gaat men dus van gebed over in dankzegging. Want dat is er aan vast, krachtens het reine werk Gods en de openbaring van Zijn lieve wil. Ik vraag daartoe dan ook een wijle uw aandacht voor een woord der Schriftuur. Zoeken wij echter vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen, vindt U in de twee laatste verzen van het ons zo-even gelezen vijfde hoofdstuk uit Paulus' 2e zendbrief aan de Corinthiërs. Ik noem U 2 Cor. 5: 20 en 21, waar Gods Woord aldus luidt:

20. *Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege, laat u met God verzoenen.*
21. *Want, Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.*

Leerrede.

Omdat het van zulk een grote inhoud is, wat ik uw aandacht voorlas, zal ik eerst heel kort stilstaan bij het ambt, waar de apostel Paulus hier uit spreekt, om dan voornamelijk stil te staan bij de hoofdzaak van deze woorden: "laat u met God verzoenen."

Het eerste dan, het ambt betreffende. Wij weten dat Christus het Hoofd van Zijn christengemeente is. Wij kunnen daar zeer helder van lezen in Paulus' zendbrief aan die van Eféze, het 4de hoofdstuk, dat Christus, Die nedergedaald is in de nederste delen der aarde Dezelfde is als Die ook opgevaren is in de hoogte, en gaven genomen heeft om uit te delen. Dan handelt de apostel in toepassing, wèlke gaven dat zijn, waarmede Christus de gemeente verrijkt. Hij spreekt daarin over apostelen, profeten, evangelisten, herders, leraars enzovoort. Genoeg daarvan. Christus dan is het Hoofd van Zijn gemeente. Dus Hij is het, Die in Zijn gemeente ook de ambten uitdeelt. Daar vandaan heeft dan ook de apostel Paulus zijn roeping en zending.

Nu wordt wel gezegd: ja, kijk, de apostelen hadden een extra-ordinaire roeping en zending als apostelen. Inderdaad, dat hebben zij ook gehad, waaruit de apostel ook spreekt, dat zij de laatsten der apostelen waren.

Dus wij hebben wel te onderscheiden, dat zij alzo met den Geest Gods waren vervuld en bezet, dat zij door dien Geest op zulk een wijze spraken, als rechtstreeks het Woord van God. Waaruit het is, dat de brieven die de apostelen - die heilige mannen, door den Heiligen Geest gedreven zijnde - hebben geschreven, in de ganse christenheid worden erkend als het Woord Gods, dus mede het onfeilbare Woord van God.

Wij hebben echter ook dit te bedenken, dat nochtans de ambten in de kerk en in de gemeente Gods blijven, en het dus nõg is dat Christus ambten uitdeelt. Wij zijn nu wel in zulk een tijd en wij beleven zulk een eeuw, dat de zaak van de kerk van Christus helemaal in wanorde is. Daar behoeven wij niet zoveel licht en gezicht in te hebben, om te zien dat de zaak met Christus' gemeente niet in orde is, waaruit ik ook acht, dat mijn optreden daar eenvoudigweg een openlijke betoning van is, dat de zaken met Christus' gemeente niet in orde zijn. Want als het met de kerk in orde was, dan zou het zo niet zijn, zoals het nu is. Want, terwijl er zoveel geleerden in Nederland zijn, heeft Christus mij als gedrongen, en door onwederstandelijke kracht mij heeft ingewonnen en overwonnen, om van het schip af de preekstoel te beklimmen. Dat is toch een openlijke betoning: de zaken met Christus' gemeente - dat het er zo langs gaat - zijn niet in orde. Ik heb dit dan ook nooit gezocht of gewild. Er staat: "En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs als Aäron." Vandaar zijn er ook nooit gedachten bij mij geweest om in het openbaar op te treden. Daarvan is niet het minste in mijn gedachten opgekomen, maar die zaken hebben gemoeten.

Toen het werk Gods in bekering, aanneming en herstelling rustte, en ik geen enkele gedachten had over een ambt, is het geweest dat Christus mij is gaan opvorderen voor Zijn dienst. Toen die zaken bij mij aan het werken gingen, heb ik de vlucht willen nemen uit Holland. Want wat moest dat worden! Maar toen heeft Christus gehandeld, vooreerst door alles bij mij af te snijden, dat ik geen gedachten meer kon denken over God of over Zijn werken. Als ik mijn knieën maar boog, zelfs bij het gebed voor het eten, dan was het alles afgesloten terrein, want wie heeft zich tegen Hem verhard en vrede gehad?

Ten laatste is me dat zo de dood geworden, daar kon ik het niet in houden. Toen ben ik gaan moeten bedelen: als U dat dan van mij vordert, dood dan mijn natuur en aard, ga U dan heerschappij voeren. Dat is ten laatste geschied, Die Koning is heerschappij gaan voeren door Zijn genade en Geest, en ik heb het onderspit moeten delven, en ben als een machteloze geknecht onder Hem en heb mij gevangen moeten geven. Op die gelegenheid is het geweest, dat Hij mij Zijn Woord en sacramenten op de hand gezet heeft en sprak: dit is u gegeven, het is u toebetrouwd. En God Drieënig daarvan als Getuige was.

Toen woonde er een ijver in mij. Ik had wel rechtstreeks de kansel willen beklimmen uit de liefde die er in mij zat tot heil van mijn naaste. Doch toen is het na korte tijd geweest, dat Christus mij ging opvorderen voor Zijn dienst en mij ging zenden. Toen was dat mijn deel: er rezen zoveel onoverkomelijke bezwaren, zodat ik aanstalten gemaakt heb om naar Amerika te gaan. Op het laatst is er een spaak in dat wiel gekomen, het kòn niet, en toen is Hij al mijn vijandschap en tegenstand gaan overwinnen en heeft Hij mij ten laatste geknecht en overgoten met Zijn liefde, en Zijn Woord was: wat heb je nu nog op Mijn dienst tegen?

In die omstandigheden, in het kort aangehaald, heb ik roeping en zending leren kennen. Zodoende weet ik, dat Christus als Hoofd van Zijn christengemeente handelt, en ambten uitdeelt. Er geen tegenstand baat en hoe wij ook zijn, Hij weet ons wel op onze plaats te krijgen. Dat heeft Hij ook aan mij bewezen. Dus Hij ordent. Hoor nu eens die grote man Paulus spreken, die zegt van dat ambt: "Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken als uit onszelven, maar onze bekwaamheid is uit God." Wat bedoelt daar de apostel mee? Want dat is nogal wat: hij een door Christus geordend apostel, en daarbij nog was van een grote geleerdheid, en dan zeggen onbekwaam te zijn, hoe is dat?

De zaak is alzo: in de leer des Evangelies - dat is een verborgenheid - wil Christus Zich uitspreken. Nu is het niet zo, dat een dienaar door Christus wordt geordend om zijn gedachten en zijn inzichten omtrent de leer der genade en des Evangelies uit te spreken, maar Christus spreekt Zich als uit door de verkondiging van het Evangelie. Wat is dan de zaak? Dan moet een dienaar er steeds weer eerst uitgezet worden. Dáárvan nu weet Paulus, en zegt daaruit, dat wij van onszelven onbekwaam zijn om iets te denken als van onszelven, maar onze bekwaamheid is uit God. Dus daar wil de apostel zeggen: telkens weer moet Paulus er zelf tussen uit vallen, hij niets, opdat de genade zich in hem kan uitspreken, en hij alzo als dienaar van Christus kan zijn, en Christus Zich in en door hem kan uitspreken. Dan wordt dus de inhoud, plat-Hollands gezegd: dat een dienaar des Woords de goot is waar die reine evangelieleer door vloeit.

Paulus zegt zelfs: "Zo iemand meent iets te weten, die heeft nog niets gekend, gelijk men behoort te kennen." Dan is de inhoud: dat ik mijzelf ook moet wegwerpen, met alle eigen gedachten, licht en inzicht. En, maar een ontblote ben in mijzelf, die niets ben, opdat nu de genade alles zou zijn en díe heerschappij zou voeren. Daarom zegt Paulus niet, een mens zoals ik ben: ik ben een verheven man, ik ben een gezant, en nu bid ik. Neen, wij moeten de woorden goed lezen zoals ze er staan.

Nadat de apostel in de bovenstaande hoofdstukken verhandeld heeft, van de leer der genade, en hoe hij daarvan een dienaar is, begint hij hier toepassing te maken, en eindigt het 5de hoofdstuk met te zeggen: "Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden u van Christus wege." Wat bedoelt de apostel daarmee? Daar wil de apostel dit leren en zeggen, dat Christus door alle tijden en eeuwen heen alleen geleerd heeft, als de Knecht Zijns Vaders, en dat Hij nu, zittende aan de rechterhand Gods des Vaders, door Zijn dienaren leert, en nu de apostel als het ware zo is, ja, als een gezondene.

Nu is het dus niet zó, dat Paulus voor de dag komt, ik ben zo'n man. Maar, als hij over die zaken spreekt, kan hij het niet misdoen: daar Christus zondaren wil zalig maken, heeft Hij de apostel Paulus daarin mede betrokken om gezant te zijn. Om woordvoerder voor Christus te zijn, Die als Knecht Zijns Vaders in Zijn omwandeling op aarde in eigen Persoon heeft geleerd en gesproken, en het nu nog doet door de dienst en verkondiging des Woords, en daartoe mensen uit de mensen eigent, om die te hebben om Zich daardoor als uit te spreken.

Dat noemt de apostel een zaak uit God, want Die is de Auteur en Oorsprong, Die heeft het werk des heils en der genade uitgedacht, Die wilde zondaren zalig gemaakt zien. Wij lezen daarvan: "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve." Dus daar heeft God Zijn hand opgeheven en gezworen: Ik heb geen lust in zijn dood. Maar Hij heeft Zijn Zoon gezonden tot een verzoening, opdat wij het leven zouden hebben door Jezus Christus.

Nu is dus de zaak dit, dat God ons als bidt, en door de verkondiging van het Evangelie Zich als uitspreekt: Ik wil in Mijn lieve Zoon u zalig gemaakt zien. Dat is geen kleinigheid! Dat is die God, bij Wie wij in de schuld staan, tegen Wie wij gezondigd hebben. Paulus noemt dat: "alsof God door ons bade". God gebruikt dus dienaars om de innerlijke beweging van Zijn hart te vertolken, en te doen horen wat Hij bedoelt: onze zaligheid. Die God, tegen Wie wij gezondigd hebben!

Dan voegt hij er nog eens bij: "wij bidden van Christus wege." Paulus wil dus zeggen: Christus heeft mij geordend om Zijn dienaar te zijn, en Die spreekt door mij tot u, en wij bidden alsof God door ons bade, van Christus wege, Die de Knecht Zijns Vaders is. Dat is dan in het kort gezegd van ambten en ambtelijk werk in de prediking des Woords. Dan moet dus een dienaar zich bewust zijn, telkens weer, ik ben tot die dingen onbekwaam. Dat was Paulus ook. Waar wij dan onbekwaam zijn, wij ruimen, is er plaats dat Christus Zich door Zijn genade uitspreekt, en dat is dan ten dienste van Zijn gemeente. Als er voorgangers zijn, die het zelf goed weten, dan is dat tot schade voor de gemeenten, en dienen zij niet, omdat zij het zelf weten.

Daarom moet een dienaar telkens komen te staan: ik weet het niet. Dan is er plaats voor genade, dan kan Christus Zich daardoor uitspreken. Die zaken treffen wij telkens weer bij Paulus aan. Daarom zegt hij: "Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments - des nieuwen genadeverbonds - niet der letter." Daar bedoelt hij de wet mede, en zegt daarvan: "want de letter doodt." Want de wet zegt wel: gij zult, en gij zult niet, maar geeft niet de minste kracht om één van de minste geboden te volbrengen. De wet doodt. Maar, zegt hij: "de Geest maakt levend." Zodat hij zelfs de leer des Evangelies noemt dienst des Geestes. Die maakt levend. Genoeg daarvan.

Nu is hier de hoofdinhoud van de zaak: "laat u met God verzoenen." Dat is de zaak waar het over loopt. Dat is heel de inhoud van de evangelieboodschap: een laten verzoenen. De mens is werkzaam krachtens het verbroken werkverbond. Want wanneer hij vastloopt met zijn zonden, dan is het eerste: zelf te gaan doen. Wanneer wij gewaar gaan worden, mijn staat deugt niet, dan is het eerste: oh God, wat moet ik beginnen? Daaruit gaat men de Bijbel onderzoeken, gaan onder het gepredikte Woord, oudvaders lezen, omgang met Gods volk zoeken. En wij zouden graag hebben, dat ze zeiden: moet je horen, nu zal ik je eens zeggen wat je moet doen.

Of wij er voor te vinden zouden zijn! Doen, je eigen verbeteren, je zelf helpen! Maar nu is hier sprake van: "laat u met God verzoenen." Dus de inhoud van het Evangelie is: heel de staat waarin je bent is een ondeugdelijke staat, zó ondeugdelijk dat je jezelf niet kunt helpen, dat is helemaal uitgesloten.

Waarom kunnen wij onszelf niet helpen? Hierom: omdat wij door onze zondeval zo diep gezonken zijn, dat wij totaal machteloos en krachteloos geworden zijn, onbekwaam tot enig het minste goed, geneigd tot alle kwaad. Nu is de Wet, als het uitgedrukte beeld van Gods reine natuur, goed. Want de Wet is heilig, en het gebod is heilig, rechtvaardig en goed, en de Wet zegt hoe wij moeten zijn, die wijst wel de rechte weg aan, die zegt: God lief te hebben boven alles, en de naaste als zichzelf.

Maar nu geeft de Wet, hoe goed zij is, niet de kracht om die geboden te volbrengen, en wij hebben zelf de macht daartoe verloren door onze zondeval, ja, zijn zo verdorven geworden, dat, waar de Wet zijn kracht uitoefent en zegt: gij zult, en gij zult niet, daar komt bij de mens juist de boosheid en de verdorven natuur boven, en waar de Wet gebiedt, willen wij niet, en waar hij verbiedt, willen wij wel. Nu is de Wet heilig, die is het uitgedrukte beeld van Gods reine natuur. Wat moet nu volgen? Dat de Wet de vloek uitspreekt. Waarom?

Omdat wij, schepselen die naar het evenbeeld van God geschapen zijn, nu daarmee in tegenstelling zijn, want in plaats van God boven alles lief te hebben, daar de Wet dat vordert, daar komt de nijd voor de dag. En om de naaste lief te hebben als onszelf, dan komt de boosheid voor de dag. Van nature geneigd, God en mijn naaste te haten, zegt onze Catechismus er van. Nu moet de Wet de vloek over ons uitspreken. Dat staat er ook: "Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen." Zo hebben wij dan van de Wet geen heil te verwachten. Dat is uitgesloten. Daar dat dan zo is, kan het niet uitblijven, dat het zich doet aanvoelen, dat onze staat een uiterst rampzalige en ellendige is. Nu ook dit: als wij er dan ook werkzaam mede zijn, om er aan te doen wat wij kunnen, dan komt er bij tijd en gelegenheid voor de dag, voornamelijk als wij onder een ontdekkende prediking verkeren, dat, in plaats dat wij in een betere verstandhouding tegenover God, onze Schepper, komen, het zich doet aanvoelen, hoe zwaar de toorn van God is. Te meer wij in de weer zijn en aan het werk, te meer er gevoeld wordt: toorn, toorn, toorn bij God. Daaruit vloeit dan ook voort, dat er zulke harde gedachten bij een mens kunnen gaan werken omtrent God, verschrikkelijk! Alsof God zulk een wreed Wezen is Die maar eist in Zijn Wet, en wij doen wat wij kunnen, en God Zich niet laten verbidden, en Hij toorn hebben. Hoe liggen nu die zaken?

Is dat in werkelijkheid zo, dat God zo'n toorn heeft? Ja, inderdaad! Want indien wij een bevredigend gevoel over ons krijgen, wanneer wij aan het ijveren zijn in verbetering van onze staat en om ons tot God te bekeren, dan moeten wij maar bedenken, dat is niet van God! Dat kan niet. Dat is maar van onze consciëntie, waarin wij onszelf gerust zoeken te stellen: mijn staat is wel verschrikkelijk, maar de begeerte is er om er uit te komen. Ik zou er wel, ik weet niet wat voor willen doen. En als wij nog wat ingezogen hebben van de geest van deze tijd, dan zeggen wij: mocht de hemel eens overkomen. Maar dat doet de hemel niet! Daar wij zo werkzaam zijn, kunnen wij wel trachten ons gerust te stellen, maar er is bij God een zware toorn. Waarom?

Hier staat: "laat u met God verzoenen." God heeft Zijn Zoon verhoogd tot Borg en Middelaar, en heeft nooit mij, noch u, noch enig schepsel, gevorderd, noch bevolen, noch op de schouders gelegd, om zelf onze zonden te verzoenen. Dat heeft God ons nooit geboden. Wat is dan de zaak? Dat wij met ons werken de plaats innemen van Jezus Christus, en met onze rug naar God en Christus staan. Wij zijn zelf aan het verzoenen. Kon het zijn, dan zochten wij alles zelf in orde te maken, en nu is er geen plaats voor Jezus Christus.

Vandaar is de inhoud van de evangelieleer: "alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege, laat u met God verzoenen." Dat is: geef Christus eens plaats, en laten wij zelf onze rommel eens opruimen. Te ruimen eigen werk, doen en laten, gebeden, bouwen op kerk gaan, op tranen, gestalten, allerlei werkzaamheden - wanneer wij in ellende zitten en God ons nog toeschikt - waar wij nog grond uit maken en daar nog mee werkzaam zijn om zo God aan onze zijde te krijgen.

Laat ons dat los laten, en Christus plaats geven. "Laat u met God verzoenen", is dus: met ons laten doen. Niet wij doen, en mocht Christus Zich daar dan ook nog eens aan gelegen laten liggen, ja, ons gebrek aanvullen en daarin eens overkomen. Zo is het niet. Wij zijn in een staat, waarin God Zich moet toornen op een schrikkelijke wijze. Hij kan met ons geen gemeenschap hebben, en nochtans bemint Hij de volken, en wil Zijn Naam verheerlijken door Zijn werken, en zondaren in Zijn gunst en gemeenschap aannemen.

Opdat Hij dat zou kunnen doen met behoud Zijns eers en grootmaking Zijns Naams, heeft Hij Zijn Zoon gegeven, Die niet alleen de zaligheid heeft verdiend, maar ook de eer van Zijn Vader heeft verkregen de zaligheid metterdaad toe te passen. Daarom is Hij de Middelaar Gods en des mensen. Dat is allemaal Jezus Christus' werk. Nu is dus de zaak: die moeten aanpakken de leer der genade, die moeten prijsgeven hun eigen werk, en moeten zich mee laten pakken, daar is niets aan te doen. Bij hen verloren zaak, want de Wet verdoemt hen en spreekt de vloek uit, maar het Evangelie bevestigt dat wij buiten Christus de eeuwige dood zijn onderworpen. Dus, wordt het goed gekend, dan zet het Evangelie als het stempel op, wat de wet doet: "vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen." Dan doet het Evangelie ons horen de noodzakelijkheid van onze verzoening in Christus. Is er dat niet - dat het inderdaad zo is, dat wij krachtens de Wet vervloekt zijn - wat ligt dan op ons pad? Toch dit: dat wij het Evangelie zulk een plaats geven, dat wij aflaten met zelf te werken en doen, en ons bij de werkelijkheid neerleggen: ik ben een mens onder de Wet, onder de vloek. Nu is het voor de hand liggend, dat die dat aannemen, onder de Wet en onder de vloek te zijn, daar is het een vanzelfsprekende zaak, dat zij in hun nood hun handen en harten moeten opheffen tot God, want daar moeten zij alles van hebben. Die worden onder de eis der Wet de armen, die spreken smekingen, waarvan staat:

Zie op mij in gunst van boven;
Wees mij toch genadig, HEER....

Dat doet de ellende, dat doen onze zonden.

Zodat wij dan onder de vloek der Wet de uitgewerkten worden bij onszelf, om de handen in de schoot te leggen. Daar wij dat doen (dat doet er niet één van nature, zo is het niet, maar als de ellende en de werkelijkheid ons dringen om de handen in de schoot te leggen, en ons God te onderwerpen: wij een mens, het is waar, die de eeuwige dood verdiend hebben, en zijn het oordeel dubbel waardig) en wij dan aflaten met zelf te werken, daar geven wij Christus Jezus plaats. Want Die is om die twee ongelijke partijen te verzoenen; een beledigend zondaar en een beledigde God.

Dat is Christus' werk, dat is Zijn Middelaarsarbeid. En daar wij nu die plaats innemen, daar zorgt Christus er wel voor, want daar hebben wij het gehele Evangelie voor te pand. Dan doet Christus niets anders dan bevestigen wat ons gepredikt is: "de zaligheid is in geen ander." Waar wij ons Gode moeten onderwerpen, en onder de rechten Gods niets anders weten dan de eeuwige dood te moeten sterven, daar is het dat Christus Zich opmaakt als de Bedienaar des heiligdoms, en in het gericht tussenbeide komt en handelend optreedt uit Zijn arbeid op Golgotha, waar Hij Zijn bloed heeft laten vloeien tot een verzoening voor onze zonden.

En op grond van Zijn bloed en arbeid komen wij in herstelling met God, onze Schepper. Want daar Zijn arbeid tussenbeide komt - God heeft Zijn Zoon gegeven tot Zaligmaker - laten wij ons zaligen. Dan zal God Zich gaan uitspreken op grond van Christus' arbeid: "Ik zal niet meer op u toornen, noch u schelden. Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, Uw ontfermer."

Laat u met God verzoenen. Ik zal het nogmaals zeggen, het is dus God, de Eerste Persoon, tegen Wie wij gezondigd hebben, Die Zijn Zoon verhoogd en ons gezaligd wil zien, door Hem. Die laat ons bidden, dat wij ons zouden laten verzoenen, dat wij zouden aflaten om zelf te doen. Dat wij als verlorenen ons Gode zouden onderwerpen, opdat er plaats zij voor Christus.

Daar wij dan mensen zijn, die dat wel belijden, maar als het er op aankomt zo slecht vertrouwen, daarom wordt hier nog bijgevoegd: "Want Dien, Die geen zonden gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." De zaak is dus dit: wij zijn in zonden ontvangen en in ongerechtigheid geboren, op ons moet naar recht de vloek rusten, maar nu heeft God Zijn Zoon gezonden in deze wereld, en Die is geboren buiten het verbroken werkverbond, ontvangen van de Heiligen Geest, geboren uit de maagd Maria, dus buiten de wet des huwelijks, dus ook buiten het werkverbond. Zo was dan Christus zonder erfsmet of erfzonde. Hij is rein en heilig.

Zo kon Hij de bekwame Middelaar en de bekwame offerande zijn voor de zonde, gelijk onder het oude verbond een brandoffer een volkomen offer moest zijn, er mocht geen gebrek aan zijn. Als er toch iets met een gebrek werd gebracht, dan was het woord van God: "Brenge dat toch uw vorst; zal hij welgevallen aan u hebben?" Maar nu is er geen gebrek aan Christus. Hij heeft Zelf geen zonde. En daar Hij op Zich genomen heeft in de stilte der eeuwigheid om Borg te zijn, zo heeft God al de zonden van Zijn kerk op Hem gelegd, heel het oordeel.

Daarvan spreekt Paulus dan nog in zijn brief aan de Galaten, dat Christus een vloek geworden is voor ons, en dan voegt hij er nog bij, want de gehangene is Gode een vloek: "Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt." Nu is de zaak dus zó: van Zichzelf had Hij geen zonde, nu waren het de zonden van Zijn kerk, en daaruit was het - daar Christus Borg was - dat God Hem de zonde toerekende, en dus ook de straf.

Wat was de straf? "De ziel die zondigt zal sterven", en "zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving." Nu heeft Christus Zijn bloed laten vloeien, en Hij is gestorven voor de zonde. Daar Hij dat dan gedaan heeft, wat kon God er meer op tegen hebben? Niets!

Want Christus heeft volkomen voor de zonden betaald, in Zijn lijden en gehoorzaamheid, in Zijn leven en sterven, waaruit nu moest volgen, dat God Zijn Zoon ten derde dage opwekt, als bewijs dat Hij het oordeel had gedragen, en wat op Zijn schouders was gelegd had afgedaan.

Christus had Zich gekwetend van Zijn taak, en God zet er het zegel op, daarom wordt er gezegd: "Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt." Dus nu is het oordeel van ons op Christus gelegd. Hij is de volkomen Middelaar, krachtens het eeuwig welbehagen, en Zijn verdiensten worden ons toegerekend, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem. Dat wordt ons toegerekend daar wij ons laten zaligen, en dat door het geloof omhelzen en aannemen. Dat wordt ons toegerekend als rechtvaardigheid, zó dat God ons aanziet in Zijn Zoon, alsof wij nooit zonde gekend hebben noch gedaan.

Christus' arbeid is zo volkomen, dat onze euveldaân ons worden vergeven op grond van Christus' arbeid. God vergeeft de zonden op grond van Christus' verzoenende arbeid, en daar komt God nooit op terug. Hij wil dat bewijzen niet alleen met de vrede uit te spreken, maar daar Christus de eigen, natuurlijke Zoon van God is, wil Hij ons op grond van Zijn arbeid tot kinderen aannemen, zodat wij niet slechts in verzoening zijn met onze Schepper, maar ook kinderen, die in dat huisgezin worden opgenomen.

En telkens als wij aanneming verkrijgen - niet dat wij te boven komen mensen uit Adam te zijn, waar de verdorven overblijfselen nog zulk een rol in ons spelen - telkens dan als wij bij God komen, komt voor de dag, dat God Zich wil uitspreken als Vader, en dat wij Zijn kind zijn, maar dan moeten wij niet "echt bekeerde, verzoende mensen" zijn, maar zondaren, die op grond van Christus' arbeid aanneming verkregen hebben.

Zo wil Hij ons verzekeren van de volkomenheid van Christus' werk, opdat wij al meer bevestigd zouden worden in het geloof Jesu Christi, dat Hij ons alles is, onze verzoening, onze aanneming, alles, opdat wij niet enige steun meer in onszelf zouden overhouden, maar Jezus Christus ons alles zou wezen. Hij de verzoening voor onze zonden, waardoor wij hebben voor het aangezicht Gods in- en uitgang in het geloof, en straks ingang in het hemelhof en Koninkrijk, omdat God geen van onze zonden meer aanziet, maar op grond van die arbeid, werpt in een zee van eeuwige vergetelheid.

Wat ik u bidden mag, laten wij dan daarop acht geven. God heeft Zijn Zoon gesteld tot Zaligmaker, en dat wordt ons gepredikt. Al wat wij doen, daarmee verwerpen wij Christus. Onderwerpen wij ons het oordeel, dan geven wij Christus plaats, Die in het oordeel gekomen is om ons er van te verlossen.

Heilige de God van alle genade en barmhartigheid het dan aan ons, opdat het nog zijn vrucht van zich moge werpen tot dat einde, dat wij Hem niet langer durven weerstaan, maar dat wij plaats maken en Hem plaats geven, opdat Zijn werk zijn loop in ons zou hebben, opdat daarin de Naam Gods, en Zijns Zoons verheerlijkt en geroemd en geprezen worde. Amen.

Slotzang.

Psalm 95: 5

Verhardt u niet; neemt Zijn genâ
Ootmoedig aan; laat Meriba, ...

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.